

26 OKT. 2001
Deze rubricering is
beëindigd na 50 jr.

~~VERTROUWELIJK~~

Stg. GEHEIM

MAANDOVERZICHT

No 3 1962

BINNENLANDSE VEILIGHEIDSDIENST

V E R T R O U W E L I J K

Maandoverzicht no. 3 - 1962

162

(Tijdvak 1-3-1962 t/m 31-3-1962)

I N H O U D

Blz.

I.	<u>Communisme Internationaal</u>	
	De destalinisatie in Oost-Europa.....	1
II.	<u>Activiteiten van de CPN</u>	
	De verkiezingsstrijd in zijn slotfase.....	10
	Commentaar van de partijleiding op de uitslag van de Statenverkiezingen	13
III.	<u>Activiteiten van de communistische hulporganisaties</u>	
	De vredesbeweging en haar gewijzigd statuut.....	17
	Vernu-reizen in 1962	21
IV.	<u>Communistische activiteiten in het bedrijfsleven</u>	
	Conflict op de handelsvloot?.....	24
V.	<u>Overige groeperingen</u>	
	De SWP en de Statenverkiezingen.....	26
	Aanzienlijke stemmenwinst van de PSP.....	27
	<u>Overzicht stakingen</u> maart 1962	29
	<u>Agenda</u>	30
	<u>Bijlage I</u>	32
	<u>Bijlage II</u> (de zaak dr. Golub).....	34

H O O F D S T U K I

COMMUNISME INTERNATIONAAL
=====

De destalinisatie in Oost-Europa

De voortschrijdende Stalin-ontluistering in de Sowjet-Unie heeft haar uitwerking op de Oost-Europese communistische partijen niet gemist. Hun leiders verklaarden zich eenstemmig solidair met de desbetreffende besluiten van het XXIIste CPSU-congres. (Het volstrekt afwijzende standpunt der Albanese leiders in deze en andere kwesties werd reeds in de maandoverzichten 11-'61 en 1-'62 besproken.) Ook de algemene koers van Moskou werd door de partijen binnen het Sowjetblok onderschreven. Deze koers impliceert dat eventuele van de destalinisatie uitgaande liberaliserende invloeden onder geen beding de feitelijke machtsposities van het communisme mogen ondermijnen. De Hongaarse opstand van november 1956 moet de communistische overheersers wel extra hebben overtuigd van de noodzaak om de bewindsteugels stevig in handen te houden teneinde herhaling van een zodanige penibele situatie te voorkomen.

Zoals bekend kreeg de destalinisatie haar voornaamste impuls door de geheime rede, die Chroestsjow in februari 1956 voor het XXste CPSU-congres hield. De Sowjetleiding repte in oktober 1961 voor het eerst in het openbaar over de misdaden van Stalin. De overgang naar deze nieuwe ontwikkelingsfase werd kennelijk geen gevaar geacht voor de communistische macht.

Gezien de onderling markante verschillen in omvang en tempo van het destalinisatie-proces kunnen de satellietpartijen blijkbaar bij de destalinisatie min of meer zelfstandig optreden. Sommige partijen binnen het Sowjetblok brengen de zuiveringen van thans in verband met reeds vroeger getroffen maatregelen van dien aard. Wellicht in een poging om het geenszins vlekkeloos verleden schoon te wassen, worden in het huidige stadium interne partijzaken van onverkwikkelijke aard openlijk besproken, waarover voorheen werd gezwegen. Ondanks de gekleurde weergave werpen deze "onthullingen" een schril licht op de verhoudingen in een totalitaire maatschappij. De ironie der historie

wil, dat de recente communistische critiek op Stalin's misdaden een bevestiging inhoudt van de feitelijke juistheid van vele niet-communistische publicaties. De communistische propaganda kan deze authentieke uitspraken van de eigen leiders bezwaarlijk als kapitalistische laster en intrigue ter zijde schuiven.

Roemenië

De Roemeense (communistische) Arbeiderspartij zette de "anti-partij"groep van Ana Pauker reeds in september 1952, dus nog bij het leven van Stalin, aan de kant. De leiding heeft deze oude zuivering gekoppeld aan de huidige destalinisatie. Zoals bekend overleed Ana Pauker enkele jaren geleden, maar haar naaste medewerkers van weleer moesten bij de recapitulatie van het verleden onlangs weer spitsroeden lopen.

Aan de destalinisatie werd n.l. in november/december 1961 een volledig plenum van het centraal comité gewijd. Zeer gedetailleerd is ditmaal over hun vergrijpen uitgeweid. Daarbij heeft Georghiu Dej, de eerste partijsecretaris, als voorzitter van de Roemeense staatsraad tevens staatshoofd, Ana Pauker en haar medewerker Luca aangeduid als "oude agenten van de Siguranta" (d.w.z. van het geheime politieapparaat in het vooroorlogse Roemenië).

De Roemeense communistische partij moest in 1924, drie jaar na haar oprichting, ondergronds gaan werken. Zij zou in 1929 door fractievorming van de Paukerklik in groot gevaar hebben verkeerd. Volgens Dej kon dit onheil destijds worden afgewend door de tijdig geboden hulp van het uitvoerend comité van de Komintern. Dej en andere topfunctionarissen noemden Ana Pauker en haar helpers gevaarlijke intriganten, die door hun langdurig verblijf als politieke ballingen in de Sowjet-Unie volkomen vervreemd bleken te zijn van de eigen partij en het vaderland. Zij traden de Roemeense illegale partij alleen maar met gevoelens van achterdocht en vijandschap tegemoet. Eerst na aanhoudend aandringen van Dej en andere communisten in Roemenië zou Ana Pauker pas in september 1944 met tegenzin uit de Sowjet-Unie naar Boekarest zijn teruggekeerd. Daar was het autoritair bewind van Antonescu kort tevoren ten val gebracht door een opstand, die de communisten naar hun zeggen een jaar lang hadden voorbereid. Tot aan haar politieke val in mei 1952 zou Ana Pauker haar macht in het secretariaat hebben

misbruikt om de partij en haar leden te ringeloren, de leninistische normen met voeten te treden en een stalinistische persoonsverheerlijking op te bouwen, waarbij zij vooral steunde op het geheime politie-apparaat.

Partijleider Dej heeft het in deze hernieuwde aanval op de "anti-partij"groep aldus voorgesteld, dat hij door het intrigeren van de Paukerklik binnen het secretariaat in de minderheid was gebleven. Daardoor zou hij in feite niet medeplichtig zijn aan de kwade praktijken van de "anti-partij"groep. In de periode 1949/1952, toen er kennelijk op last van Moskou in het Sowjetblok grote zuiveringen plaatsvonden, had Ana Pauker, naar Dej beweerde, ook hem met dreigementen overladen. Zij insinueerde, dat er in Roemenië ook wel samenzweringen moesten bestaan, aangezien het haar zeer onwaarschijnlijk voorkwam dat de vijand nu juist dit land ongemoeid zou laten.

Tijdens deze plenaire zitting van november/december j.l. prezen talrijke prominente sprekers Georghiu Dej als onvermoeide en koelbloedige strijder. Zijn optreden onder het regime van Ana Pauker zou er bovenal toe hebben bijgedragen het uitbreken van een bloedige stalinistische terreur in Roemenië te voorkomen.

Over het hoofd van de partijleiding heen had Ana Pauker, naar Dej stelde, de plannen gedwarsboemd om te komen tot een nauwe samenwerking met de werkende boerenbevolking. Zogenaamd in de strijd tegen de rijke boeren werden op haar bevel meer dan 80.000 boeren gearresteerd, van wie ruim 30.000 in het openbaar terecht stonden. De platte-landsbevolking, die, aldus Dej, deze infame showprocessen bijwoonde, geraakte daardoor in grote opwinding. In november 1944 ging Ana Pauker zelfs zover dat zij, volgens Dej, de "legionnaires" (dus de leden van de voormalige fascistische "IJzeren Garde") opriep tot de communistische partij toe te treden. Haar namens de partij met de "IJzeren Garde" gesloten accoord over het staken van de ondergrondse activiteit der "legionnaires", had, naar Dej verder opmerkte, grote verwarring in de eigen gelederen veroorzaakt. In 1947, zo vervolgde hij zijn relaas, gelastte het centraal comité de toelating van nieuwe leden tijdelijk stop te zetten. Het partijcongres van 1948 besloot, tegen de krachtige oppositie van de Paukergroep in, tot een kritisch onderzoek van alle partijleden. Volgens Dej konden door deze contrôle honderdduizenden vijandige elementen - "legionnaires", opportunisten en baantjesjagers - uit de partij worden verwijderd.

Nadien hadden naar zijn bewering de naaste medewerkers van Ana Pauker opnieuw geëist dat in deze kwestie alleen haar aanwijzingen nauwgezet opgevolgd en "als wet" geëerbiedigd zouden worden. Tegenover de lagere partijkaders pasten Pauker en Luca terreur- en intimidatiemethoden toe.

De activiteiten van Ana Pauker en haar naaste helpers bieden ondanks deze zeker niet overal objectieve mededelingen - een verkleind beeld van het grote drama, dat zich in Stalin's "socialistische wereld" decennia achtereen afspeelde. Bij de Roemeense partij en de CPSU valt een zekere overeenkomst in de nu gevolgde wijze van handelen waar te nemen. De "grote doden", Stalin en Pauker, worden verder ontluisterd; hun naaste medewerkers worden na de aanvallen van 1956/1957, thans openlijk misdadige elementen genoemd. Het Stalinmonument te Boekarest werd inmiddels verwijderd.

Bulgarije

De communistische partij in het vanouds reeds sterk russofiele Bulgarije leidde na de eerste wereldoorlog gedurende vele jaren een gedwongen illegaal bestaan. Zij kwam na 1945 aan de macht en voerde in de jonge Bulgaarse volksdemocratie een straf stalinistisch bewind onder Vulko Tsjerwenkow. Hij trad in 1954 af als eerste secretaris maar bleef lid van het politiek bureau (het dagelijks bestuur der partij) alsmede voorzitter van de raad van ministers. In april 1956 werd Tsjerwenkow echter gedegradeerd tot vice-premier. Zijn ontslag als lid van het politiek bureau volgde pas in december 1961, kort na de in november gehouden plenaire zitting van het centraal comité. Todor Zjivkow, de huidige eerste partijsecretaris - tevens premier - leidde op dit plenum de hernieuwde aanvallen op het voormalige bewind van Tsjerwenkow, die verantwoordelijk wordt gesteld voor vele economische en andere moeilijkheden.

Tsjerwenkow's ontslag als lid van het politiek bureau is gemotiveerd met de opmerking, dat hij verzuimd had de consequenties te trekken uit de veroordeling van de persoonsverheerlijking. Wat later in de maand december viel het besluit om hem ook te ontslaan als vice-premier. In januari j.l. heeft de Bulgaarse partijleiding de misdadige praktijken van Tsjerwenkow onder de publieke aandacht gebracht. In het theoretische partijorgaan stond toen namelijk vermeld, dat hij vele eerlijke commu-

nisten had weggezuiverd en sommige van hen had laten liquideren. Tsjerwenkow had de socialistische legaliteit ernstig geschonden. Voorts veroorzaakte hij, volgens deze publicatie, met zijn onjuiste economische theorieën (die verdacht veel lijken op de door de Chinese partij geentameerde "grote sprong voorwaarts") drie jaar geleden massale werkloosheid in Bulgarije.

De recente destalinisatie gaf ook in Bulgarije het gebruikelijke patroon te zien. Onder meer verdween de naam van Stalin in verschillende geografische en andere aanduidingen. Nog in december j.l. uitte de Bulgaarse partijleiding haar ontstemming over het voortbestaande onbegrip bij vele communisten t.a.v. de noodzakelijke veroordeling van de persoonsverheerlijking.

Vrij veel partijfunctionarissen, die in de stalinistische periode macht en aanzien genoten, werden gedurende de laatste maanden uitgerangeerd. Zo zagen 19 van de 82 leden van het centraal comité, onder wie Tsjerwenkow zelf, zich niet meer kandidaat gesteld voor de (eind februari 1962) gehouden verkiezing van de Nationale Vergadering.

Tsjechoslowakije

In 1948 door list en geweld aan de macht gekomen, heeft de Tsjechoslowaakse communistische partij in deze industrieel meest ontwikkelde Sowjetsatellietstaat van meet af aan stalinistische onderdrukkingsmethoden toegepast. Zelfs de gebeurtenissen op het XXste CPSU-congres brachten daarin maar weinig verandering. De destalinisatie werkte in deze harde, straf gedisciplineerde partij ook na 1956 niet door. Ingrijpende politieke mutaties bleven achterwege. Evenmin kwam het tot een liberalisatie van de binnenlandse verhoudingen.

In Tsjechoslowakije gingen de leiders niet overstag zoals bijvoorbeeld in Hongarije en Bulgarije. Daar kwam het zoals bekend in 1956 tot politieke rehabilitatie van de partijfunctionarissen Rajk en Kostow, twee wegens "titoïsme" terechtgestelde communisten. Hun lotgenoot, de voormalige eerste secretaris van de Tsjechoslowaakse CP, Rudolf Slansky werd in 1952 als "avonturier" en "titoïstische verrader" ter dood gebracht. Zijn executie werd na het XXste CPSU-congres door de Tsjechoslowaakse machthebbers, bij wijze van concessie, niet langer gerechtvaardigd met het doodverven van Slansky als titoïst. Toen spraken de leiders in Praag plotseling over "de Gestapo-agent Slansky".

Thans, in 1962, blijken de Tsjechoslowaakse leiders, van wie enige nauw zijn betrokken bij de politieke val en de dood van Slansky, het in deze affaire opnieuw over een andere boeg te hebben gegooid. Zo noemde de tegenwoordige eerste partijsecretaris, tevens president van Tsjechoslowakije, Antonin Novotny de in 1952 ter dood gebrachte Slansky "de boze geest van de stalinistische periode" en "de kwade genius van wijlen president Gottwald".

Kennelijk onder de druk van de anti-Stalinbesluiten van het jongste partijcongres in Moskou heeft nu ook het Tsjechoslowaakse bewind zijn bescheiden bijdrage geleverd in de strijd tegen de persoonsverheerlijking. Dientengevolge verdwenen o.a. stads- en fabrieksnamen, die aan de nagedachtenis van Stalin herinnerden. Het reusachtige Stalinmonument in Praag zal worden gesloopt. Voorts werd in navolging van Moskou besloten het stoffelijk hulsel van Klement Gottwald - de in 1953 kort na Stalin overleden president van Tsjechoslowakije - een bescheidener rustplaats te geven dan het speciaal voor hem gebouwde pompeuze mausoleum. Het treffen van deze ingrijpende maatregel ging gepaard met het becritisieren van het door Gottwald gevoerde beleid, waarbij de hoofdaanval zich echter richtte tegen Slansky.

Het ontslag van de vooraanstaande partijfunctionaris en vice-premier Rudolf Barak (voormalig minister van binnenlandse zaken) alsmede diens in februari j.l. gevolgde arrestatie hebben opzien gebaard. Indien de uiterlijke tekenen niet bedriegen dan heeft de affaire-Barak niet rechtstreeks met de destalinisatie te maken. Novotny c.s. hebben Barak beschuldigd van politiek avonturisme, diefstal van staatsgelden en het plegen van grove inbreuken op de socialistische legaliteit. Wat dit laatste punt betreft dient te worden opgemerkt dat Barak eerst na 1953, dus na de dood van Stalin, in de partij verrassend snel carrière maakte. Zijn politieke val en zijn arrestatie gaven juist de stalinistische leiders van Albanië aanleiding tot gejuich. Volgens hen is Barak een vijand van het communisme, een provocateur en een slippen-dragers van Chroestsjow.

Hongarije

De Hongaarse communistische partij, die onder Rakosi en Gerö vele jaren een waar schrikbewind voerde, viel uiteen tijdens de rebellie van oktober/november 1956. Na de gewapende interventie van de

Sowjet-Unie in Hongarije werd Janos Kadar naar de voorgrond geschoven als communistisch leider. Zelf had hij onder Rakosi gevangen gezeten en mishandelingen ondergaan. Hij verwierf vooral in het Westen een kwalijke politieke reputatie doordat hij in het Hongaarse drama van november 1956 uit de regering - Imre Nagy is overgelopen naar de tussenbeide gekomen Sowjet-Russische legermacht.

Eerst in de laatste tijd vermocht Kadar door zijn beleid te accentueren dat hij en zijn medewerkers streven naar een zekere liberalisatie van de binnenlandse verhoudingen, waarbij zijn thans veel geciteerde uitspraak "wie niet tegen ons is, is met ons" opgeld doet. Kadar komt in zijn communistische opvattingen dichterbij die van de Poolse partijleider Gomulka dan bijvoorbeeld bij die van de SED-leider Ulbricht. Uitdrukkelijk stelde Kadar dat alleen uitgesproken tegenstanders van het communistische bewind als klassevijand dienen te worden bejegend en bestreden. De Hongaarse partijleiding treedt thans politiek gematigd op. Begin maart 1962 zijn twintig communistische regeringsfunctionarissen ontslagen en vervangen door jongeren, onder wie een aantal partijlozen.

Wat de destalinisatie betreft, heeft de centrale partijleiding een vooraanstaande partijfunctionaris uit de provincie benevens twee van diens naaste medewerkers afgezet en uit de partij gestoten wegens hun halsstarrig afwijzende houding ter zake.

Daarnaast is het afdanken te vermelden van Istvan Friss als leider van de economische afdeling van het centraal comité en als lid van de Hongaarse staatscommissie voor economie. Mogelijk is hier sprake van de uitwerking van de destalinisatie op economisch terrein. Friss heeft eertijds als medewerker van Rakosi - tot medio 1956 - vooral gepleit voor het uitbreiden en het versterken van de zware industrie. Vooral deze politiek belette een wat ruimere voorziening van de bevolking van consumptiegoederen. Aangezien Friss reeds in het voorjaar van 1956 politiek omzwaaide naar de anti-Rakosigroep, was hij voor Kadar voorshands acceptabel als een bruikbaar medewerker. Onlangs heeft Friss zich evenwel kritisch-afwijzend geuit over het z.i. te voorzichtig economische beleid in het hedendaagse Hongarije. In deze betoende oppositie vond Kadar mogelijk een geschikte gelegenheid om Friss thans politiek uit te schakelen en hem alsnog in het bijzonder aansprakelijk te stellen voor het lage welvaartspeil van de Hongaarse bevolking.

Polen

Voor de (communistische) Poolse Verenigde Arbeiderspartij moeten de beslissingen van het in oktober 1961 gehouden Sowjet-Russische partijcongres wel een krachtige ruggesteun vormen. Reeds in 1956 kwam in Polen de meest ingrijpende liberalisatie binnen het Sowjetblok tot stand. De laatste jaren vond Gomulka het echter noodzakelijk de politieke teugels wat strakker aan te halen, waarbij hij zich onder meer verzekerde van de bijstand van enkele bekende voormalige stalinisten.

In november 1961 weidde de Poolse leider in een rede voor het centraal comité uit over de algemene betekenis van het jongste partijcongres van de CPSU. Het voorbeeld van Chroestsjow volgend, trachtte Gomulka de beweegredenen te verklaren, die de communisten ervan hebben weerhouden om Stalin ten val te brengen tijdens diens bewind van terreur. Niet uit beduchtheid voor het persoonlijk welzijn zouden de communisten zich in dit opzicht passief hebben gedragen. De destijds nog geïsoleerde en internationaal bedreigde positie van de Sowjet-Unie maakte, volgens Gomulka, een strijd van communisten tegen het schrikbewind van Stalin onverantwoord en derhalve onmogelijk. Onder die omstandigheden had de politieke val van Stalin enorme schade kunnen toebrengen aan de zaak van het socialisme, aldus dit gelegenheidsbetoog.

Oost-Duitsland

De openlijke Stalinontluistering moet de Oostduitse communistische partijleiders in oktober 1961 wel bijzonder hebben geschokt. Aanvankelijk leek deze ontwikkeling te zullen leiden naar een ernstig aantasten van Ulbricht's positie. De SED had onder zijn supervisie in de Duitse Democratische Republiek een bewind opgebouwd met weinig of geen tekenen van liberalisatie. De in augustus 1961 opgetrokken "Berlijnse muur" is tot op de huidige dag een grimmig teken van dwang en onverzoenlijkheid.

Het centraal comité van de SED hield in november 1961 een zitting waarin de nadruk wel heel speciaal werd gelegd op de betekenis van de collectieve leiding. Daarbij erkende Ulbricht dat de persoonsverheer-

lijking in de Sowjet-Unie mede nadelige invloed op de verhoudingen in de DDR heeft gehad. Na het XXste partijcongres van februari 1956 te Moskou zou echter geleidelijk aan ook de persoonscultus in de DDR zijn opgeheven. De feitelijke situatie van oktober 1961 heeft deze bewering van Ulbricht en zijn medewerkers min of meer gelogenstraft. Eerst het initiatief van Chroestsjow op het XXIIste CPSU-congres bracht de Oostduitse autoriteiten ertoe alle uiterlijke kentekenen van de totdan gehandhaafde Stalinverheerlijking te doen verdwijnen. Een begeleidend verschijnsel was het in de afgelopen maanden aanzienlijk versoberen van de eerbewijzen aan de persoon van Ulbricht.

De leider van de SED heeft zich op de hiervoren vermelde novemberzitting van het centraal comité beroepen op zijn juist optreden in het verleden. Hij beweerde de beginselen van de collegiale en collectieve leiding te hebben geëerbiedigd. Ulbricht oefende in zijn rede wederom felle critiek op de in 1958 weggezuiverde groep-Schirdewan (die met gematigder politieke opvattingen een kennelijk voor Ulbricht c.s. gevaarlijke oppositie in de SED voerde). Voorts deden Ulbricht en vele andere partijprominenten hernieuwde aanvallen op het dogmatisme en het sectarisme.

De internationaal uitzonderlijke positie van het Oostduitse communistische regime heeft het Ulbricht mede mogelijk gemaakt zich tot dusverre vrijwel onaangetast als voornaamste partij- en regeringsleider in de DDR te handhaven.

H O O F D S T U K I I

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE PARTIJ VAN NEDERLAND

De CPN en de Provinciale Staten

De verkiezingsstrijd in zijn slotfase

In het laatste stadium van de verkiezingsstrijd getroostte de CPN zich grote inspanning om in woord en geschrift, in massale verkiezingsappèls (o.a. in Amsterdam, Den Haag en Rotterdam) en in vergaderingen van bescheidener opzet, haar kiezerspubliek nog eens duidelijk te maken waar het bij deze stembusstrijd om zou gaan en waarom men dan juist de CPN zijn vertrouwen moest schenken.

In een reeks bijtende commentaren van "De Waarheid" werd getracht er bij de lezers de overtuiging in te hameren, dat het bij deze verkiezingen niet zonder meer ging om het behalen van stemmenwinst voor de partij en om uitbreiding van haar zetelbezetting in de Provinciale Staten, noch primair om de behartiging van de regionale belangen. Dat natuurlijk ook, maar de eigenlijke inzet was hoger; het ging bovenal om massaal verzet tegen de regeringspolitiek.

Dit was mede de strekking van de "brief uit Moskou", die De Groot via "De Waarheid" van 24 maart tot zijn geestverwanten in Nederland richtte. In dit epistel, getiteld "Waarom het gaat", kenschetste hij het Kabinet-De Quay als een in dienst van de grote monopolies en banken staand bewind, getuige zijn bewapeningspolitiek en zijn Nieuw-Guinea-beleid. Alleen van de CPN konden de hand- en hoofdarbeiders alsmede de kleine boeren heil verwachten. De sociale verlangens van deze bevolkingsgroepen hingen ten nauwste samen met hetgeen de CPN stipuleerde inzake ontwapening, neutraliteitspolitiek en, niet te vergeten, inzake de overdracht van Nieuw-Guinea aan Indonesië.

Tenslotte kwam in de brief nog een zekere beduchtheid van partijleider De Groot voor de electorale concurrentie van de PvdA en de PSP om de hoek kijken. Hij schilderde deze partijen af als onwaardig om de stemmen der arbeiders op zich te verenigen. De PvdA, omdat zij o.a. verantwoordelijk moest worden geacht voor de zogenaamde loonmatigingsafpraak van Oud-Wassenaar; de PSP, omdat zij verdeeldheid onder de arbeiders bracht, zowel ten aanzien van de loonacties als in de strijd

voor de vrede, "door allerlei separatistische Paasmarsen en door het vooropstellen van het anti-communisme".

Tevoren hadden reeds andere scribenten in "De Waarheid" hun politiek vitriool over deze oppositiepartijen uitgestort. Daarbij heeft vooral de PSP "met haar schijnradicalisme" het moeten ontgelden. Het feit, dat deze partij in de gelegenheid werd gesteld haar politiek program ook voor de Nederlandse televisie te ontvouwen, bleek de CPN-leiding een doorn in het oog te zijn. Wat de PvdA betreft: deze werd mede verantwoordelijk geacht voor het politieke conflict tussen Nederland en Indonesië sedert 1949. Hoe fel contrasteerde de CPN-houding daarmee!

Daarnaast vormden in de afgelopen weken uiteraard ook de regeringspartijen het doelwit van de communistische critiek. Met bijzondere graagte wierp de Waarheid-journalistiek zich bijvoorbeeld op de berichten t.a.v. de controversen binnen de KVP in verband met het Nieuw-Guineabeleid van deze partij.

Opvallend is de opluchting waarvan het bestuur van de communistische partij blijk gaf, nadat de SWP - politiek de naaste concurrent van de CPN - haar besluit bekend maakte om zich ditmaal van deelneming aan de verkiezingsstrijd te onthouden. Wekten De Groot c.s. de partij-aanhang tevoren nog bij herhaling op tot een niet aflatende strijd tegen "de restanten" van deze "revisionistische" groepering, in de loop van maart werd de activiteit van de SWP nagenoeg doodgewegen. Men spaarde zijn krachten kennelijk om ze tegen gevaarlijker doelen te kunnen inzetten.

De uitslag van de Statenverkiezingen 1962

Het vermoeden dat de CPN bij deze verkiezingen wederom een aantal zetels zou verliezen, is bewaarheid. Dit is des te opvallender waar er ditmaal wegens de bevolkingstoename 75 zetels meer te verdelen waren. Van de 18 zetels, die de CPN in 1958 had verworven, bleven er nu nog maar 13 over op een totaal van 665. Vergeleken met de Kamerverkiezingen van 1959 evenwel, heeft de CPN een vrij belangrijke stemmenwinst geboekt. Het is de eerste keer dat de CPN na de oorlog verloren gegaan terrein heeft teruggewonnen.

Het aantal CPN-stemmen kwam door de stijging van rond 32.000 stemmen op 176.647. Het stemmenpercentage van de CPN liep hierdoor op van 2,41 in 1959 tot 2,93.

De 13 zetels die de CPN verworven heeft zijn als volgt over de verschillende provincies verdeeld:

	<u>1958</u>	<u>1962</u>	
	<u>aantal zetels</u>	<u>aantal zetels</u>	<u>verlies</u>
Groningen	3	2	1
Friesland	1	1	-
Drenthe	1	1	-
Overijssel	2	1	1
Gelderland	-	-	-
Utrecht	-	-	-
Noordholland	8	6	2
Zuidholland	3	2	1
Zeeland	-	-	-
Noordbrabant	-	-	-
Limburg	-	-	-
Totaal	<u>18</u>	<u>13</u>	<u>5</u>

(Aangetekend moge worden dat de CPN in 1958 in 9 kieskringen en in 1962 in 5 kieskringen niet aan de verkiezingen deelnam. In deze 5 kieskringen verwierf de CPN in 1959 bij de Tweede Kamerverkiezingen 222 stemmen en de lijst Wagenaar 94 stemmen.)

De grote steden

In Amsterdam, van oudsher het voornaamste bolwerk der communisten, behaalde de CPN 62.932 stemmen (ongeveer 12.000 meer dan in 1959), in Rotterdam 16.958 stemmen (ongeveer 2.300 meer) en in Den Haag 9.391 stemmen (ongeveer 1.500 meer). Amsterdam levert zodoende ongeveer 36% van het landelijk CPN-stemmental. In de hoofdstad zijn er nog tal van buurten met een CPN-percentages dat ligt tussen de 25 en 35. Als altijd spannen hierbij de "oostelijke eilanden" en naaste omgeving de kroon met 35,4%. De stad Amsterdam als geheel leverde voor de CPN een percentage op van 12,9, terwijl het landelijk percentage slechts 2,87 bedraagt.

Limburg en Finsterwolde

Opvallende resultaten heeft de CPN in de provincie Limburg geboekt en ook enigermate in de provincie Noordbrabant. In een vrij groot aantal

Limburgse gemeenten is de CPN er in geslaagd meer stemmen te verwerven dan in 1958, bij de vorige Statenverkiezingen. De vooruitgang bedraagt nu 463 stemmen (0,1%). Deze tendens had zich ook in 1958 al voorgedaan, waarbij de winst, vergeleken met 1954, toen zelfs twee keer zo groot (0,2%) was.

De communistische meerderheid in de gemeente Finsterwolde is van 52,77% in 1959 teruggelopen tot 51,97% (een verlies van 83 stemmen). N.B. In bijlage I van dit maandoverzicht is een beknopt overzicht van de verkiezingsuitslag voor de CPN opgenomen.

Commentaar van de partijleiding

De stemmenwinst van de CPN bij deze verkiezingen heeft in het communistische kamp reden tot blijdschap gegeven. Volgens de partijkrant blijkt uit de uitslag dat volledig afgerekend is met de invloed van de Bruggroep (SWP), die tijdelijk de CPN schade heeft toegebracht.

De CPN heeft onder moeilijke omstandigheden, aldus het Waarheidcommentaar, een overwinning behaald. (Men gewaagt daarbij zelfs ten onrechte van een krachtig herstel van de partij.)

De sterke groei van de PSP en het grote verlies van de VVD vormen, naar het oordeel van de partijleiding, evenals de CPN-winst een afwijzing van het regeringsbeleid. Dat de PvdA niet in die mate is vooruitgegaan als de CPN en de PSP, vloeit voort uit de omstandigheid dat de PvdA zich meer tot anti-communisme liet verleiden dan tot een optreden tegen het regeringsbeleid.

De CPN concludeert tenslotte dat consolidatie van de verkiezingswinst door versterking van de partij mogelijk is en dat deze versterking de grondslag zal leggen voor nieuwe successen in de strijd voor overdracht van Nieuw-Guinea en voor een neutraal en atoomvrij Nederland.

Enige opmerkingen i.v.m. de verkiezingsresultaten

Waar de CPN sinds 1946 - ongeacht welke verkiezingen het betrof - slechtseenvoortdurend slinkend aantal stemmen op haar lijst kon verenigen, is de winst die zij vergeleken bij de resultaten van de Tweede Kamerverkiezingen van 1959 thans heeft behaald, zeker opmerkelijk.

Mogelijk is het navolgende op dit resultaat van invloed geweest:

- Het niet deelnemen aan de verkiezingen door de SWP zal, ongeacht het verholde SWP-partijadvies aan de eigen aanhang om op de PSP te stemmen, toch van gunstige invloed voor de CPN zijn geweest. Mocht het merendeel van de directe aanhang der SWP al op de PSP hebben gestemd, een groot deel van de ruim 34.000 stemmen, die de SWP in 1959 verkreeg, zal waarschijnlijk thans aan de CPN ten goede zijn gekomen.
- De gunstige resultaten voor de communisten bij recente ondernemingsraadverkiezingen, met name in enkele Amsterdamse bedrijven, kunnen mogelijk voor een aantal bedrijfsarbeiders een stimulans zijn geweest om ook bij de Statenverkiezingen hun stem op de CPN-lijst uit te brengen. De politieke betekenis van deze O.R.-verkiezingen is juist de laatste jaren groter geworden, omdat de CPN hieraan, na de breuk in de EVC en de afbrokkeling van de Centrumgroepen, meer en meer openlijk onder communistische vlag deelneemt. Hoewel deze bedrijfsverkiezingen bovenal een Amsterdamse aangelegenheid zijn, moet toch niet uit het oog worden verloren dat de hoofdstad met bijna 63.000 stemmen ruim een derde deel van het communistische stemmentotaal voor haar rekening neemt.
- De CPN bleek bij de Kamerverkiezingen van 1959 met 144.542 stemmen of 2,4% nagenoeg tot het laagste vooroorlogse peil te zijn afgezakt, zodat een nog diepere inzinking nauwelijks mocht worden verwacht.

De kwestie-Nieuw-Guinea

De verwickelingen rond Nieuw-Guinea zijn in maart jl. frontpagina-nieuws gebleven, ook voor "De Waarheid". Het dagblad van de CPN toonde zich bezorgd voor de "werkelijke belangen" van het Nederlandse volk, die door het huidige Nieuw-Guineabeleid van de regering slechts geschaad zouden worden. "De Waarheid" werd daarbij uit louter vaderlandsliefde steeds meer pro-Indonesisch.

Hoewel de communisten het geheime vooroverleg als een stap in de goede richting beschouwden, staken zij een zeker wantrouwen ten aanzien van de bedoelingen der Nederlandse regering niet onder stoelen of banken. De communisten verklaarden de bereidheid van Nederland om aan het vooroverleg deel te nemen als een manoeuvre, die slechts tot doel had tijd te winnen voor de vorming van een marionettenregering op Nieuw-Guinea. Zij ageerden vanzelfsprekend fel tegen de besluiten tot het zen-

den van troepenversterkingen en volgden met Argus-ogen de bewegingen van de Nederlandse vloot. Geïrriteerd over "het zwijgen" van de Kamerfracties, die terwille van het landsbelang het Kabinet de vrije hand lieten bij het bepalen van zijn beleid, verzocht de CPN de regering herhaalde malen, bij monde van het Kamerlid Marcus Bakker, zich over dit beleid nader te verklaren.

Over de verschillende incidenten, die zich in de wateren rond Nieuw-Guinea hebben voorgedaan, liet het blad zich alleen dan duidelijk uit, wanneer het meende aannemelijk te kunnen maken dat de schuld daarvan aan Nederlandse zijde lag. Overigens stelde het vast, dat incidenten onvermijdelijk waren waar twee tot de tanden gewapende machten tegenover elkaar staan.

Met voldoening maakte "De Waarheid" gewag van acties tegen het Nieuw-Guineabeleid van de regering: een protesttelegram van arbeiders van een Amsterdams havenbedrijf, een petitie van 450 Ambonezen en tenslotte het adres van moeders van dienstplichtigen dat op 12 maart aan H.M. de Koningin werd overhandigd.

Paul de Groot naar de Sowjet-Unie

De algemeen secretaris van de CPN, Paul de Groot, die in januari een aantal weken volstreekte rust voorgeschreven kreeg nadat hij tijdens de begrafenis van Piet Bakker onwel was geworden, is op 9 maart voor volledig herstel van zijn gezondheid naar de Sowjet-Unie vertrokken. Hij werd vergezeld door zijn echtgenote en zijn huisarts, dr. J. Hoekstra. De laatste is blijkbaar meegereisd om de Sowjet-Russische artsen, die De Groot onder hun hoede zouden nemen, over diens toestand in te lichten. Dokter Hoekstra keerde na enkele dagen weer naar Nederland terug.

Cor Borst verlaat Tweede Kamer

Het communistische Tweede Kamerlid Cor Borst heeft besloten zijn parlementaire werkzaamheden met ingang van 1 april 1962 te beëindigen. Hij verlaat de Kamer wegens ver gevorderde leeftijd - hij is 71 jaar - en zoals "De Waarheid" bericht op medisch advies.

Cor Borst werd in 1946 lid van het toenmalige Noodparlement. Sindsdien heeft hij, zij het met een korte onderbreking, in de Kamer de belangen van de tuinders en de kleine boeren behartigd en zich bezig-

gehouden met problemen van volkshuisvesting en van verkeer en waterstaat. Hij had reeds in 1959 voor het Kamerlidmaatschap willen bedanken, maar - zo verklaarde hij onlangs tegenover een Waarheidverslaggever - in verband met "krantenspeculaties" over de scheuring in de CPN leek het hem gewenst toen nog eenmaal een nieuwe candidatuur te aanvaarden.

Cor Borst zal als Kamerlid worden opgevolgd door Tjalle Jager, lid van de Deventer gemeenteraad en lid van de Provinciale Staten van Overijssel.

H O O F D S T U K III

ACTIVITEITEN VAN DE COMMUNISTISCHE HULPORGANISATIES

Vredesbeweging

Nationaal

In het blad "Vrede" van maart 1962 is de nieuwe grondslag van de communistische Nederlandse Vredesraad gepubliceerd, die veel gelijkenis vertoont met de in 1955 door de toenmalige NVR bekend gemaakte. Er zijn ook enige verschillen, die een verhelderend licht werpen op de directe taak van de communistische vredesbeweging en de van haar nu verwachte stellingname.

Ingelast is de bepaling, dat de NVR het zich tot "meest eigen" taak rekent te voorkomen dat Nederland in militaire conflicten wordt betrokken. Dat wil zeggen, aldus het blad, dat wij ons keren tegen de Duitse en Amerikaanse wapendepots op ons grondgebied, tegen de opslag van atoomkoppen in ons land en tegen buitenlandse straaljager- en raketbases. Het betekent ook dat wij ons met felheid keren tegen de plannen om Duitse Wehrmachtsoldaten in ons land te laten oefenen. (Over dit laatste onderwerp richtte de NVR een "open brief" aan de minister-president en de minister van defensie.) De vredesraad zal opkomen voor het losmaken van Nederland uit militaire bondgenootschappen en voor het herstel van de "oude tradities van staatkundige neutraliteit".

Weggelaten is de bepaling uit de oude grondslag dat de Nederlandse Vredesraad geen stelling neemt ten aanzien van enig maatschappelijk systeem noch ten aanzien van politieke en religieuze richtingen.

De op 27 januari 1962 samengestelde vredesraad wenst volgens zijn eigen uitspraak geen "steriel pacifisme". Het wordt daarentegen nodig geacht om precies en zonder omwegen voor het volk duidelijk te maken w a a r het oorlogsgevaar zijn oorsprong vindt, w i e daarvoor verantwoordelijk zijn en w e l k e groeperingen in de wereld en in ons land belang hebben bij handhaving van de koude oorlog en het uitbreken van een nieuwe oorlog.

De Nederlandse Vredesraad in zijn nieuwe opzet en samenstelling gaat dus voortaan kennelijk wèl stelling nemen tegen bepaalde maatschappelijke systemen, politieke en religieuze richtingen. De mogelijkheid daartoe is althans open gelaten juist door het schrappen van de oude

"knellende" bepaling. Het lijkt waarschijnlijk dat hierdoor het agitatorische karakter van de communistische vredesbeweging in Nederland zal worden gestimuleerd, met als gevolg een duidelijker en strijdvaardiger partij kiezen dan voorheen.

De huidige ontwikkeling binnen deze vredesbeweging weerspiegelt in zekere zin de politiek dogmatische instelling van de CPN-leiding. Blijkbaar hechten De Groot c.s. bovenal waarde aan het bedrijven van een "zuivere" communistische politiek, zo nodig ten koste van het verbreden van de werkbasis der mantelorganisaties.

Internationaal

De verbondenheid van de Nederlandse Vredesraad met de Wereldvredesraad komt (evenals vroeger) ook in de gewijzigde grondslag tot uiting, al zal de NVR, naar wordt gesteld, ook thans zijn standpunt over vraagstukken van vrede en veiligheid "aan de hand van zijn eigen grondslag bepalen".

Aangezien op internationaal niveau aanhoudend voor verbreding van de vredesbeweging wordt gepleit, rijst onwillekeurig de vraag of de Wereld Vredesraad nu wel zo bijzonder gelukkig kan zijn met de "oplossing", die de CPN aan de Nederlandse vredesbeweging heeft voorgeschreven in verband met de vorig jaar daarin gerezen moeilijkheden.

Naar het zich laat aanzien zal de Wereld Vredesraad niettemin maar weinig aandacht kunnen besteden aan deze gang van zaken in Nederland. Men heeft het daar te druk met de voorbereidingen voor het wereldcongres voor vrede en ontwapening, dat deze zomer, van 9-14 juli, in Moskou zal worden gehouden.

In de Sowjet-Unie is daarvoor reeds een congres-comité gevormd, dat de doelstellingen van het congres internationaal moet propageren. Dit comité is onder meer verantwoordelijk voor het leggen van contacten met buitenlandse organisaties en bewegingen. In het Sowjet-comité zijn de vredesbeweging, de Unie van Sowjet-verenigingen voor culturele relaties met het buitenland en de Sowjet-Russische vakbeweging vertegenwoordigd. Ook treft men daarin representanten aan van het Afro-Aziatische Solidariteitscomité van de USSR, van de nationale vereniging van parlementariërs en van de Sowjet-Russische Vereniging voor de Verenigde Naties. Deze "zwarte" bezetting duidt er op, dat de CPSU-leiders aan dit wereldcongres grote waarde hechten. Zoals bekend hebben de Chinese vertegenwoordigers zich vorig jaar december op de bijeenkomst van de Wereldvre-

desraad in Stockholm krachtig verzet tegen de prioriteit, die Moskou op het aanstaande congres aan de onderwerpen vrede en ontwapening verleent. De Chinese communisten gaven de voorkeur aan een wereldcongres voor de nationale zelfstandigheid en tegen het kolonialisme.

In een artikel over de voorbereiding van het Moskouse congres heeft de fungerende voorzitter van de WVR, Prof. J.D. Bernal, o.m. gesteld: "In de landen, waar de nationale bevrijding politiek en economisch het centrale probleem is, hebben de nationale (vredes-)comité's de taak duidelijk te maken op welke wijze de strijd voor de ontwapening de strijd voor de onafhankelijkheid versterkt en omgekeerd. Zij moeten er voor zorgen, dat alle stromingen, die voor het ene of het andere doel optreden, op ons congres vertegenwoordigd zijn."

Deze taakomschrijving ondersteunt kennelijk de Sowjet-Russische opvattingen, waarin de vreedzame coëxistentie op de voorgrond staat. Wellicht is Bernal's beschouwing mede bedoeld als een waarschuwing tegen al te extreme invloeden. Zoals reeds meermalen uit de houding van Peking viel af te leiden, zijn de communistische leiders in China eveneens voor de "vreedzame coëxistentie" mits daarbij de strijd tegen het "kolonialisme" en de spoedige, zo nodig gewelddadige bevrijding van de onderdrukte volkeren op de voorgrond worden geplaatst.

Jeugdbeweging

Pinksterfietstocht

Het communistische Comité Protestfietstocht tegen de opslag van atoomwapens, dat in 1961 voor de eerste maal een demonstratieve fietstocht organiseerde van Volkel via Soesterberg naar Amsterdam, is van plan de actie dit jaar te hernieuwen. Ook nu wordt de tocht met Pinksteren langs dezelfde route verreden. De organisatoren, waarvan de voornaamste het Algemeen Nederlands Jeugdverbond (ANJV) is, hopen op een grotere deelneming dan vorig jaar toen tegen het eind van de tocht ca. 750 jongeren meefietsten. De communistische jeugd heeft het consigne gekregen zoveel mogelijk leden van andere jeugdorganisaties als deelnemers te werven. Secretaresse van het comité is Nel Verboom van Aalderen, van Ostadestraat 142 hs te Amsterdam-Zuid.

8ste Wereldjeugdfestival

Ondanks het verzet van de niet-communistische Finse jeugd- en studentenorganisaties, treffen de communistische jongeren verdere voor-

bereidingen voor het Wereldjeugdfestival, dat van 27 juli tot 5 augustus 1962 in Helsinki zal worden gehouden. In Nederland is inmiddels de inschrijving opengesteld zowel voor individuele deelname als voor groepen. Men rekent op een totaal van 200 aanmeldingen. Het is de bedoeling naar Finland per trein te reizen via Oost-Duitsland, Polen en de Sowjet-Unie. De deelnemersprijs bedraagt f 325,--.

Begin februari werd het Nederlands festivalcomité uitgebreid met enkele vertegenwoordigers van niet-communistische organisaties. De sleutelposities zijn echter ook nu weer in handen van vooraanstaande jonge communisten. Voorzitter is drs. André de Leeuw, lid van het ANJV-hoofdbestuur en tot voor kort bestuurslid van de communistisch georiënteerde studentenvereniging "Perikles"; secretaris is Co Berendse, die enige jaren geleden eenzelfde functie had in het Amsterdamse ANJV-districtsbestuur. Lenie Haks, lid van de dagelijkse leiding van het verbond en voorzitter van de Organisatie Progressieve Studerende Jeugd (OPJS) is belast met de zakelijke leiding.

Vrouwenbeweging

Internationale Vrouwendag

Ter gelegenheid van de jaarlijkse viering van de Internationale Vrouwendag op 8 maart, gaf de Nederlandse Vrouwenbeweging ook thans weer een oproep uit, zij het in een veel bescheidener formaat dan vorige jaren. De meeste aandacht werd daarin besteed aan de kwestie-Nieuw-Guinea wat ook het geval was op de in het land belegde bijeenkomsten. In sommige gemeenten moest de viering in verband met de verkiezingen tot april worden uitgesteld. De CPN ging er niet mee accoord dat de NVB toegangskarten voor deze vergaderingen zou verkopen in dezelfde tijd dat de partij voor het bijwonen van haar verkiezingsbijeenkomsten ijverde.

In Amsterdam vond de viering op 25 maart plaats, voorafgegaan door een korte demonstratie. Als spreekster trad op Annie Averink, politiek secretaresse van de NVB. Zij deed een dringend beroep op de Nederlandse vrouwen om de "ultra's", die op een nieuwe koloniale oorlog aansturen, een halt toe te roepen. Het "spontane" initiatief van de vijf moeders van dienstplichtigen, die op 12 maart door H.M. de Koningin in audiëntie werden ontvangen, werd op de vergadering ondersteund. Er werd, overeenkomstig de communistische tactiek, niet bij verteld dat het overhandigen van de petitie eigenlijk een uitvloeisel van de NVB-activiteit-

ten met betrekking tot Nieuw-Guinea was (zie M.O. 2-1962, blz. 18).

Verzetsbeweging

Het maart-nummer van de "Stem van het verzet" staat in het teken van het proces, dat in Karlsruhe wordt gevoerd tegen de Westduitse organisatie van communistische verzetsstrijders, de "Vereinigung der Verfolgten des Naziregimes" (VVN).

Sinds oktober 1959, toen de Westduitse minister van binnenlandse zaken bij het "Bundesverwaltungsgericht" een aanvraag tot verbod van de VVN indiende, heeft de solidariteitscampagne hoge prioriteit genoten in de Europese communistische verenigingen van oud-verzetsstrijders. Ook "Verenigd Verzet 1940-1945" heeft aan deze zaak veel aandacht besteed. In de laatste vergadering van de Landelijke Raad op 24 februari jl., werd een nieuwe handtekeningenactie aangekondigd, waarbij Nederlandse "anti-fascisten" worden uitgenodigd te protesteren tegen het dreigende verbod. De voorzitter van "Verenigd Verzet" - de bekende Zaanse voormalige verzetsman Jan Brasser - richtte bovendien een persoonlijk schrijven tot een aantal vooraanstaande Nederlanders, onder wie ook intellectuelen.

De "Stem van het verzet" (maart 1962) geeft voorts een brief weer van de Duitser Willi Höhn, een van de secretarissen van de VVN, waarin de Nederlandse verzetsvrienden worden aangespoord om van hun misnoegen over het proces tegen de VVN blijk te geven aan Duitse kranten.

Mr. Clara Enthoven - schrijvend onder de initialen C.E. - doet in hetzelfde nummer een aanval op de Nederlandse minister van justitie. In antwoord op vragen van de communistische Kamerleden Marcus Bakker en Annie Averink heeft minister Beerman medegedeeld voorshands geen aanleiding te vinden de Hinag aan te merken als een verboden vereniging. Mr. Enthoven trekt hieruit de conclusie, dat oud-SS-ers zich in Nederland weer rustig kunnen opmaken tot het uitoefenen van terreur.

Vernu-reizen in 1962

Onder de naam Vernu-reizen organiseert de Vereniging "Nederland-USSR", evenals in 1960 en 1961, in het komende seizoen een aantal toeristenreizen naar de Sowjet-Unie. In 1960 werd begonnen met vier reizen, waaraan totaal 132 personen deelnamen. In 1961 werd het aantal reizen reeds uitgebreid tot tien, met 288 deelnemers.

Voor het komende seizoen staan er wederom meer, namelijk vijftien

reizen op het programma, waarvan 7 naar Moskou en Leningrad, 5 naar Moskou en Jalta en 3 naar Moskou en de Kaukasus. Eén van deze laatste wordt aangekondigd als een speciale toeristische studiereis voor medici, die aansluit op het van 22 tot 28 juli 1962 in Moskou te houden internationale kankercongres. Medici, die dit congres bijwonen en dientengevolge reeds op eigen gelegenheid naar Moskou reizen, kunnen zich daar bij het Vernu-gezelschap voegen, dat op 28 juli uit Nederland vertrekt.

Vergeleken met de groepsreizen, die Intourist-Den Haag in een onlangs verschenen prospectus aanbiedt, zijn de Vernu-reizen vrij goedkoop. Voor f 469,- p.p. kan men reeds een 14-daagse reis naar Moskou en Leningrad maken. Vergelijkbare reizen zijn bij Intourist 15 à 20 % duurder.

Dat de Vereniging "Nederland-USSR" deze reizen zo goedkoop kan aanbieden, heeft verschillende oorzaken. In de eerste plaats verleent Intourist, vermoedelijk uit een oogpunt van propaganda, belangrijke kortingen. In de tweede plaats stelt "Nederland-USSR" zich tevreden met een bescheiden winst en bovendien wordt de reclamecampagne grotendeels door Intourist gefinancierd. Uit Vernu-advertenties in een aantal burgerlijke dagbladen blijkt, dat men ook niet-leden van "Nederland-USSR" voor de reizen wil interesseren.

Wim Hulst, de secretaris van "Nederland-USSR", voerde eind januari/begin februari 1962 oriënterende besprekingen in een aantal Oosteuropese hoofdsteden buiten de Sowjet-Unie. Tot op heden is echter nog geen programma voorhanden betreffende eventuele vakantie-groepsreizen naar de satellietlanden.

H O O F D S T U K . I V

COMMUNISTISCHE ACTIVITEITEN IN HET BEDRIJFSLEVEN

Agitatie op loongebied

De rede van Marcus Bakker, op 15 maart in de Tweede Kamer gehouden naar aanleiding van de interpellatie-Roemers over de loonpolitiek van de regering, had dezelfde strekking als de artikelen in "De Waarheid" en in de Centrum-bladen, die over de loonsituatie handelden. Kennelijk had de CPN-leiding als richtlijn gegeven om vooral critiek op de persoon van de NVV-voorzitter, de heer Roemers, te leveren en diens houding als onwaarachtig aan de kaak te stellen. De communistische aantijgingen kwamen er op neer, dat drs. Roemers het met de door de regering, de KAB en het CNV gegeven uitleg van de overeenkomst van Oud-Wassenaar eigenlijk wel eens was; de stemming onder de leden van het NVV zou hem echter hebben gedwongen in de Kamer een ander geluid te laten horen.

Het feit, dat o.m. de ontwerp-c.a.o.'s voor de klein-metaal en voor de grafici nog niet zijn goedgekeurd, was voor de CPN aanleiding in maart landelijke vergaderingen voor de partijgenoten-metaalbewerkers en -grafici bijeen te roepen. Enige invloed op de werknemers in de betrokken branches is hiervan tot dusverre niet uitgegaan. In door de CPN ter zake uitgegeven pamfletten wordt "actie tot staking toe" beslissend genoemd voor de goedkeuring van de c.a.o.'s.

De vergadering van de metaalbewerkers stond onder leiding van Harry Verheij, plaatsvervangend algemeen secretaris van de CPN, die de taak van wijlen partijbestuurder P. Bakker op het gebied van het bedrijfswerk blijkt voort te zetten. Ook de bijeenkomsten van het Centrum staan de laatste tijd onder zijn leiding.

Pamfletten-regen

De CPN heeft de bedrijfsarbeiders, met het oog op de verkiezingen voor de Provinciale Staten van 28 maart, intensief met pamfletten

en bedrijfsblaadjes bewerkt. De vlugschriften bevatten vooral aanvallen op de loonpolitiek van de overheid en op het regerings-standpunt in de kwestie-Nieuw-Guinea. Ook werden daarin de communistische successen in recente bedrijfsverkiezingen breed uitgemeten. Meldingen over de verspreiding van pamfletten werden vooral ontvangen uit het Westen des lands, t.a.v. scheepswerven en metaalbedrijven en uit Zuid-Limburg, t.a.v. een aantal mijnen. Voorts werd ook propaganda-materiaal verspreid onder het overheidspersoneel en onder de werknemers bij televisie en radio-omroep. Het CPN-districtsbestuur te Rotterdam gaf nog extra "bedrijfskoeriers" voor bouwvakarbeiders, metaalbewerkers en havenpersoneel uit.

Conflict op de handelsvloot?

Speciale vermelding verdient het feit, dat de CPN overging tot het opstellen en verspreiden van een "bedrijfskrant voor de koopvaardij", een gestencild blaadje. Aan partijgenoten-havenarbeiders heeft de CPN verzocht dit blaadje onder de Nederlandse zeelieden te distribueren. Er wordt o.a. in becijferd, dat een matroos, vergeleken bij een havenarbeider, aanzienlijk wordt onderbetaald. De CPN is tot de uitgave van dit blaadje overgegaan met het oog op een mogelijk conflict tussen de reders en de Centrale van Zeevarenden ter Koopvaardij en Visserij. (De sedert 1946 geldende c.a.o. werd afgesloten tussen de Raad van Bestuur voor de Zeevaart, die het merendeel van de werkgevers in de koopvaardij omvat en de bij het NVV aangesloten CKV, die circa 45% van de 29.000 op de handelsvloot werkzame scheepsofficieren en scheepsgezellen achter zich heeft. De onder de "International Transport Workers Federation" ressorterende zeeliedenorganisaties, inclusief de CKV, aanvaardden in 1960 een charter, op basis waarvan de CKV een aantal voorstellen ter verbetering van de arbeidsvoorwaarden bij de bovengenoemde Raad van Bestuur voor de Zeevaart indiende. Het niet bereiken van een vergelijk leidde ertoe, dat de CKV de c.a.o. per 1 mei 1962 heeft opgezegd. De niet bij een vakcentrale aangesloten Vereniging van Nederlandse Koopvaardij-officieren, met rond 1600 leden, stelde zich achter het besluit van de CKV.)

De communistische aanhang onder het koopvaardijpersoneel is zeer gering en praktisch ongeorganiseerd. Eind 1958 werden de leden van de EVC-1958-bond voor zeelieden, de ANBZ, overgeschreven naar de ABT, de

transportarbeidersbond van de EVC-1958. Deze heeft uitsluitend nog enige betekenis in de havens van Amsterdam en Rotterdam. Niettemin zal de CPN, mocht het conflict tot een uitbarsting komen, uiteraard proberen hierin propagandistische winst te boeken. Inmiddels is het door het Centrum uitgegeven maandblad voor transportarbeiders wel bij de feiten ten achter: het nummer van maart maakt nog met geen letter melding van de "goede" vooruitzichten op agitatie onder de werkers bij de koopvaardij.

H O O F D S T U K V

OVERIGE GROEPERINGS

De SWP en de Statenverkiezingen

Het medio februari door de SWP-leiding genomen besluit om op organisatorische en financiële gronden niet aan de Statenverkiezingen deel te nemen, heeft vele partijaanhangers in hoge mate verrast. Men zag zich plotseling gesteld voor de vraag: wat doe ik met mijn stembiljet? Van dit probleem uitgaande, ondervroeg de redactie van het SWP-orgaan "De Brug" een klein aantal lezers. Blijkens de verkregen antwoorden, gepubliceerd in het nummer van 3 maart, liepen de standpunten nogal uiteen. De algemene strekking ervan was wel: we stemmen op die partij welke qua opvattingen over "vrede" en "socialisme" de SWP het meest nabij komt. Voor de één bleek dit de PSP, voor de ander de CPN te zijn. De redactie heeft echter, evenals de SWP-leiding zelf, zorgvuldig vermeden openlijk een aanbeveling voor een of andere partij te geven. Mogelijk was de SWP er voor beducht anders een deel van haar aanhang van zich te zullen vervreemden, temeer waar het - blijkens hetzelfde Brug-artikel - wel in het voornemen ligt aan de komende gemeenteraadsverkiezingen deel te nemen, althans in Amsterdam.

Een soortgelijke terughoudendheid trad aan de dag op de verkiezingsvergadering van de SWP, op 8 maart j.l. in het Amsterdamse "Bellevue" voor leden en belangstellenden. Henk Gortzak, de voornaamste spreker, beperkte zich ertoe zijn gehoor te adviseren in elk geval "links" te stemmen, d.w.z. op de PSP, de PvdA of de CPN. Wel zei hij zelf op de PSP te zullen stemmen, omdat deze partij - niettegenstaande de punten van verschil met de SWP - hem toch het meest verwant toescheen. Overigens kon Gortzak zich wel voorstellen dat men elders - bijvoorbeeld waar de PSP niet met een eigen lijst uitkwam - op de CPN zou stemmen.

Het is bekend, dat niet alleen Gortzak maar ook andere SWP-leiders in de gegeven omstandigheden persoonlijk de voorkeur gaven aan de PSP boven andere partijen. Ook in "De Brug" liet deze voorkeur - welke overigens, zoals hiervoor reeds opgemerkt, nooit een advies werd - zich bij tijd en wijle tussen de regels door bespeuren.

Pacifistisch Socialistische Partij - PSP

Grote vooruitgang bij de Statenverkiezingen

Zoals men zich zal herinneren nam de Pacifistisch Socialistische Partij - PSP - voor de eerste maal aan de verkiezingen deel bij die voor de Provinciale Staten in 1958, uitsluitend in Noordholland. De partij behaalde toen in die provincie 3,2% van het aantal stemmen, een percentage dat thans ruim verdubbeld is (6,8%) en dat het aantal PSP-Stateleden in Noordholland van 2 op 5 zal brengen.

Ook in de overige provincies werd een belangrijke winst geboekt vergeleken met de Kamerverkiezingen van 1959. Toen bedroeg het percentage van de in het gehele land op de PSP uitgebrachte stemmen 1,8 terwijl dit thans tot 3,01 is gestegen. Het aantal PSP-vertegenwoordigers in de Provinciale Staten zal thans 13 bedragen, verdeeld als volgt: 5 - reeds vermeld - in Noordholland; 2 in Friesland; 2 in Groningen; 2 in Zuidholland; 1 in Overijssel en 1 in Utrecht. In Drenthe, Gelderland, Limburg, Noordbrabant en Zeeland werden geen zetels behaald.

De PSP werd zoals bekend in 1957 opgericht door een aantal politiek dakloze pacifisten en socialisten, die de stem van het anti-militarisme in het parlement wilden doen horen en die, volgens hun zeggen, daartoe in de bestaande politieke partijen geen kans kregen. "Socialistisch Perspectief", het "Onafhankelijk Socialistisch Blad" - tevoren het orgaan van het in 1960 ontbonden "Sociaal-Democratisch Centrum" - is van mening dat de winst van de PSP in overgrote mate verklaard moet worden uit de afkeer van een groeiend deel van het linkse kiezerscorps van de bewapeningspolitiek.

* * *

Naar het zich laat aanzien zijn de Statenverkiezingen voor de PSP wel op een bijzonder gunstig moment gehouden. Immers de leuzen van de PSP zijn nog steeds dezelfde als bij de Kamerverkiezingen in 1959, te weten: Socialisme zonder Atoombom, nationale ontwapening, uittreden uit de NAVO. Het zijn leuzen die op het ogenblik, nu een gewapend conflict om Nieuw-Guinea dreigt en het gevaar van de atoombewapening niemand onberoerd kan laten, vele kiezers zullen hebben bewogen hun stem op de PSP uit te brengen, ook al waren er mogelijk onder deze stemmers die haar links-socialistische beginselen niet geheel onderschrijven.

Het zou interessant zijn als kon worden nagegaan of en in welke

mate de winst van 71.492 stemmen sinds 1959 kan worden toegeschreven aan een waardering van de activiteiten van de PSP-vertegenwoordigers in de Kamer tijdens hun zittingstijd van nu ruim twee jaren. Met andere woorden: hoeveel procent van de behaalde winst komt voort uit de groeiende overtuiging bij een deel van het kiezersvolk, dat de PSP de aangewezen partij is voor "een radicale interpretatie van de democratie"?

Hoe groot zou de kern van fervente PSP-supporters echter zijn zonder de dreiging van de atoombewapening in de gehele wereld en zonder de kwestie-Nieuw-Guinea? Waar de PSP er nog steeds niet in geslaagd is een nieuw, scherp omlind beginselprogramma te presenteren, rijst de vraag of haar succes op dit moment een negatief karakter draagt (het afwijzen van het Nieuw-Guineabeleid der regering) dan wel van positieve aard is (het waarderen van de ultra-pacifistische en de socialistische tendenzen).

Wellicht speelt ook een rol dat de SWP niet aan deze verkiezingen heeft deelgenomen. Zoals bekend mislukten haar pogingen om tot lijstverbinding met de PSP te komen. Mogelijk hebben een aantal SWP-leden en sympathisanten ditmaal hun stem aan de PSP gegeven.

Maar hoe men dan ook de aanzienlijke stemmenwinst tenslotte interpreteert, het behaalde succes moet de PSP-leiding verder in haar overtuiging hebben versterkt dat de partij reden van bestaan heeft en een factor is gaan vormen waarmee in het Nederlandse staatkundige bestel rekening dient te worden gehouden.

STAKINGSOVERZICHT MAART 1962

Bedrijf : IJmuider visknechten.
Aanleiding : 45-urige werkweek en vrije zaterdag geëist.
Inmenging vakbonden : NVV, CNV en KAB stellen zich achter de eisen.
Resultaat : onbekend.
Aantal werknemers : onbekend.
Aantal stakers : ± 300 .
Duur van de staking : 3 dagen (17-2, 24-2 en 3-3-'62).

Bedrijf : textielspinners v.d. "Oude fabriek" van de AKU te Arnhem.
Aanleiding : uitblijven toestemming v.d. regering om lonen overeenkomstig de door directie en vakbonden afgesloten cao te verhogen.
Inmenging vakbonden : geen.
Resultaat : geen.
Aantal werknemers : 111 spinners.
Aantal stakers : 76.
Duur van de staking : 2 dagen (2 t/m 3-3-'62).

Bedrijf : lettergieterij "Amsterdam" voorheen Tetterode te Amsterdam.
Aanleiding : protest tegen uitblijven v.d. goedkeuring door het college van rijksbemiddelaars op de nieuwe cao voor het grafische bedrijf en tegen de weigering v.d. directie een voorschot uit te betalen.
Inmenging vakbonden : onbekend.
Resultaat : onbekend.
Aantal werknemers : ± 350 .
Aantal stakers : 250.
Duur van de staking : $\pm 1\frac{1}{2}$ uur (9-3-'62).

Bedrijf : Zwanenberg's fabrieken N.V. te Oss.
Aanleiding : ontevredenheid over uitblijven v.d. goedkeuring door het college van rijksbemiddelaars op de nieuwe cao.
Inmenging vakbonden : onbekend.
Resultaat : onbekend.
Aantal werknemers : ± 1200 .
Duur van de staking : 28-3-'62 tot ?

A G E N D A

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
15-19 apr.	2e Internat. conf. geschied. v.h. verzet.	Warschau	FIR
* 21-24 apr.	Paaskamp ANJV. (Strijd v.d. jeugd tegen kolonialisme en voor vreed- zame coëxistentie.)	Elst	ANJV
Pasen	"Nederlandse Aldermastonmars".	Van 10 plaat- sen naar A'dam	Kom. '62 v.d. Vrede
* april	Bijeenk. Internat. Dachau Com.	Luxemburg	IDC
voorjaar	Oost-Westconf. voor Jeugdvacantie- reizen.	?	WFDJ
8 mei	Strijddag v.d. jeugd en studenten tegen W. Duitse militarisme en im- perialisme.	---	WFDJ/IUS
mei	2e Internat. conf. VVI-Textiel en Leer.	Boekarest	WVV
Pinksteren	2e Demonstrat. fietstocht tegen op- slag atoomwapens.	Volkel-Soes- terberg- A'dam	ANJV/OPSJ
9-14 juli	Wereldcongres v.d. Vrede.	Moskou	WVR
omstr. juli	Viering 15-j. bestaan Ned.-USSR.	A'dam	Ned.-USSR
27 juli - 5 aug.	8e Wereldjeugdfestival.	Helsinki	WFDJ/IUS
10-16 aug.	6e Congres Wereldfed. Democr. Jeugd. Polen		WFDJ
* 18-27 aug.	7e Congres Internat. Unie van Stu- denten.	Leningrad	IUS
* zomer	Conf. Ned. en Duitse verzetsstr. in Nederland.	?	Ver. Verzet
sept.	Alg. verg. Wereldfed. Wetensch. on- derzoekers.	Moskou	WFWO
zomer	Internat. Kinderkamp "Hannie Schaft".	Nederhorst Den Berg	Ver. Verzet
sept.	5e Congres Internat. Org. van Journalisten.	Boedapest	IOJ
vóór herfst	4e Congres Féd. Internat. des Ré- sistants.	?	FIR
1962	Vredesconf. voor landen v.d. 3 continenten.	?	WVR
1962	Buitengewoon congres CPN.	?	CPN
1962	Eur. conf. v. Verzetsstrijders.	?	FIR
1962?	Medische conferentie Féd. Internat. des Résistants.	Noorwegen	FIR

<u>Datum:</u>	<u>Bijeenkomst:</u>	<u>Plaats:</u>	<u>Organisatie:</u>
mei 1963	5e Congres Internat. Democr. Vrouwen Fed.	Moskou	IDVF

* nieuw c.q. aangevuld.

Nagekomen:

15-17 april	Alg. Verg. Internat. Auschwitz Comité.	Warschau	IAC
13-15 april	Internat. conf. amnestie Spaanse politieke gevangenen.	Rome	Com.W. Eur. landen

Beknopt overzicht van de resultaten, behaald door de CPN bij de verkiezingen voor de Provinciale Staten op 28 maart 1962.

Plaats:	jaar:	aantal stemmen:	%	stemmen- winst of verlies:	percentage winst of verlies:
I. LANDELIJK:					
	1958	239.164	4,14	-----	-----
	1959	144.542	2,41	- 94.622	- 1,73
	1962	176.647	2,93	+ 32.105	+ 0,52
	Totaal aantal zetels 665 - CPN-zetels <u>13</u> - in 1958: <u>18</u>				
II. PROVINCIES:					

Groningen	1958	17.540	6,9	-----	-----
	1959	12.626	4,8	- 4.914	- 2,1
	1962	13.486	5,2	+ 860	+ 0,4
	Totaal aantal zetels 51 - CPN-zetels <u>2</u> - in 1958: <u>3</u>				

Friesland	1958	8.386	3,4	-----	-----
	1959	5.162	2,-	- 3.224	- 1,4
	1962	5.855	2,3	+ 693	+ 0,3
	Totaal aantal zetels 51 - CPN-zetels <u>1</u> - in 1958: <u>1</u>				

Drenthe	1958	5.019	3,3	-----	-----
	1959	3.010	1,9	- 2.009	- 1,4
	1962	3.697	2,3	+ 687	+ 0,4
	Totaal aantal zetels 47 - CPN-zetels <u>1</u> - in 1958: <u>1</u>				

Overijssel	1958	15.957	4,1	-----	-----
	1959	9.927	2,4	- 6.030	- 1,7
	1962	11.881	2,8	+ 1.954	+ 0,4
	Totaal aantal zetels 59 - CPN-zetels <u>1</u> - in 1958: <u>2</u>				

Gelderland	1958	7.836	1,2	-----	-----
	1959	4.127	0,6	- 3.709	- 0,6
	1962	4.866	0,7	+ 739	+ 0,1
	Totaal aantal zetels 67 - CPN-zetels <u>0</u> evenals in 1958				

Plaats:	jaar:	aantal stemmen:	%	stemmen- winst of verlies:	percentage winst of verlies:
Utrecht	1958	7.205	2,1	-----	-----
	1959	3.034	0,9	- 4.171	- 1,2
	1962	4.578	1,5	+ 1.544	+ 0,6
	Totaal aantal zetels 55 - CPN zetels <u>0</u> evenals in 1958				

Noordholland	1958	110.715	10,-	-----	-----
	1959	69.489	6,1	- 41.226	- 3,9
	1962	85.860	7,6	+ 16.371	++ 1,5
	Totaal aantal zetels 79 - CPN zetels <u>6</u> - in 1958: <u>8</u>				

Zuidholland	1958	56.593	4,-	-----	-----
	1959	30.191	2,1	- 26.402	- 1,9
	1962	36.258	2,5	+ 6.067	+ 0,4
	Totaal aantal zetels 83 - CPN zetels <u>2</u> - in 1958: <u>3</u>				

Zeeland	1958	758	0,5	-----	-----
	1959	576	0,4	- 182	- 0,1
	1962	609	0,4	+ 33	-----
	Totaal aantal zetels 43 - CPN zetels <u>0</u> evenals in 1958				

Noordbrabant	1958	4.114	0,6	-----	-----
	1959	3.231	0,4	- 883	- 0,2
	1962	4.053	0,5	+ 822	+ 0,1
	Totaal aantal zetels 71 - CPN evenals in 1958: geen zetels				

Limburg	1958	5.041	1,2	-----	-----
	1959	3.124	0,7	- 1.917	- 0,5
	1962	5.504	1,3	+ 2.380	+ 0,6
	Totaal aantal zetels 59 - CPN zetels evenals in 1958: <u>0</u>				

De zaak dr. Golub

Zoals uit de dagbladen al wel bekend is geworden, is de Russische biochemicus dr. A. Golub, die op 7 september van het vorige jaar asyl in Nederland had aangevraagd en omtrent wiens vrouw destijds zoveel te doen is geweest (incident op Schiphol, terugroeping Russische ambassadeur uit Nederland, terugroeping Nederlandse ambassadeur uit Rusland, non grata-verklaring van twee Russische diplomaten in Nederland, vragen van Marcus Bakker in de Tweede Kamer, veel rumoer in de pers, etc. etc.), op 27 maart j.l. met stille trom edoch niet zonder enig gerucht van Schiphol naar Rusland vertrokken.

Omtrent de voorgeschiedenis hiervan kan het volgende worden medegedeeld.

Golub werd indertijd door de BVD gescreend: was hij iemand die uit overtuiging asyl vroeg, of was hij een infiltrant die comedie speelde? Het veiligheidsonderzoek viel te zijnen gunste uit en er zijn sindsdien geen feiten bekend geworden om dit oordeel te herzien. Hiermede was de rol van de BVD beëindigd. Een zusterdienst hield zich met dr. Golub bezig en hij werd geplaatst op het biochemisch laboratorium van de Technische Hogeschool te Delft. Aldaar kon hij naar hartelust experimenteren.

Na enige tijd echter bleek wel dat zijn extravagante eisen op het gebied van materialenvoorziening niet evenredig waren met zijn kennis van de biochemie, terwijl de richting waarin hij zich met zijn experimenten bewoog steeds onduidelijker werd. Een artikel dat dr. Golub voor plaatsing in een wetenschappelijk tijdschrift had gemaakt, werd door de leider van het laboratorium onder de maat gevonden en deswege niet geplaatst. Verder was uit gesprekken, die een Amerikaans biochemicus met dr. Golub had gevoerd, eveneens gebleken dat Golub niet zo een groot biochemicus of zelfs chemicus was als hij meende te zijn. Kort en goed, de geleerden die met Golub in aanraking kwamen, waren van oordeel dat hij aan ernstige zelfoverschatting leed.

Daarnaast had Golub een groot verlangen naar hereniging met zijn naar Rusland teruggekeerde vrouw. Talloze pogingen haar in Nederland te krijgen zijn door hem aangewend: hij telefoneerde meermalen met zijn vrouw, schreef haar brieven, schreef brieven aan premier Chroestsjow en aan diens echtgenote, en aan president Kennedy. Kort vóór zijn vertrek had hij een artikel geschreven, bestemd voor de Nederlandse pers, waarin hij in pathetische bewoordingen een beroep deed op de vrije wereld om hem te helpen bij de bevrijding van zijn vrouw uit de klauwen van de totalitaire communistische machthebbers.

Tenslotte dient nog vermeld te worden, dat Golub door zijn eenzellig karakter er niet in geslaagd was de voor zijn opneming in de Nederlandse maatschappij zo noodzakelijke aansluiting met zijn omgeving te vinden. Allen die met hem te maken hadden, vonden hem een stille, teruggetrokken figuur, van wie men geen hoogte kon krijgen. Hij wist ook nooit goed wat hij wilde, was ondanks de felheid waarmee hij bepaalde plannen ten uitvoer bracht in wezen een besluiteloos mens. Tegelijkertijd was hij in wetenschappelijk opzicht bijzonder ijdel, al met al een zeer gecompliceerd mens.

Naar de volgende dag bekend werd, was Golub op zondag 25 maart naar de Russische Ambassade gegaan en had hij daar de wens te kennen gegeven naar Rusland terug te keren. De consul-attaché Okulov had zich 's maandags met het Ministerie van Buitenlandse Zaken in verbinding gesteld en verteld dat Golub op de ambassade zat en naar Rusland terug wilde. Te dien einde vroeg hij het paspoort van Golub terug. Nadat op dinsdag 27 maart de Minister van Justitie er zich, door tussenkomst van de Procureur Generaal bij het Gerechtshof te Amsterdam, van overtuigd had dat dr. Golub in volle vrijheid zijn besluit tot terugkeer naar Rusland had genomen, werd hem zijn paspoort teruggegeven en kon hij vertrekken.

De rol van de BVD in de hele affaire-Golub heeft zich derhalve beperkt tot het vaststellen van zijn bona fides bij zijn asyлаanvraag zowel als tijdens zijn verblijf hier te lande en bij zijn terugkeer naar Rusland.